

& quod quanto magis si privilegiorum Sedis predictae muniatur praesidiis, amplioribus proficiet incrementis, diligenti examinatione pensatis, non solum ad ipsorum Civitatis, ac districtus, & partium incolarum, sed etiam aliorum, qui propterea de universis mundi partibus Civitatem confluent ad eandem, commodum & profectum, studio paterna sollicitudine anhelantes, devotis Marchionis, & Communis praedictorum supplicationibus inclinati, ad laudem divini nominis, & fidei Catholicae propagationem, exaltationemque Ecclesiae supradictae auctoritate praedicta, praesentium tenore statuimus, & etiam ordinamus, ut in dicta Civitate de cetero sit Studium generale, illudque perpetuis temporibus inibi vigeat, in sacra pagina, jure Canonico, & Civili, necnon in Medicina, & qualibet alia literarum licita facultate.

Ereclio studii.

Concessio Privilegiorum ad Universitatem.

De promovendis ad Licentiam & Licentiam.

Privilegia Promocionum.

Clausula.

§. 4. Et quod docentes, legentes, & studentes ibidem omnibus privilegiis, libertatibus, immunitatibus, & indulgentiis concessis Doctoribus legentibus magis, & scholaribus, & praesertim in eadem sacra pagina in Bononiensi, & Parisiensi Studiis commo-

§. 5. Quodque illi, qui processu temporis bravium meruerint in illa facultate, in qua studuerint obtinere, sibi que docendi licentiam, ut alios erudire valeant, ac doctoratus, seu magisterii honorem petierint largiri, per doctorem, seu doctores, aut Magistrum, seu magistros illius facultatis, in qua examinatio fuerit facienda, Episcopo Ferrariensi, qui pro tempore fuerit, vel Ecclesia Ferrariensi vacante, dilectis filiis Archipresbytero, & Capitulo ejusdem Ecclesiae, aut illi, vel illis, qui per eosdem Archipresbyterum, & Capitulum deputatus, vel deputati fuerit, seu fuerint, praesententur, idemque Episcopus seu Archipresbyter, Capitulum, aut deputatus, seu deputati hujusmodi, ut praesententur doctoribus, & magistris in eadem facultate actu inibi legentibus convocatis, illis in iis, quae circa promovendos ad doctoratus, seu magisterii honorem requiruntur, per se, vel alium, seu alios juxta modum, & consuetudinem, qui super talibus in Bononiensi, & Parisiensi praedictis, ac aliis generalibus Studiis observantur, examinare studeat, seu studeant diligenter, eiusque, si ad hoc idonei & sufficientes reperti fuerint, hujusmodi licentiam tribuat, seu tribuant, & doctoratus, seu magisterii honorem conferat, seu conferant.

§. 6. Illi vero, qui in eodem Studio Ferrariensi examinati, & approbati fuerint, ac docendi licentiam, & honorem hujusmodi obtinuerint, ut est dictum, ex tunc absque examine, & approbatione alia legendi, & docendi, tam in praedicto Ferrariensi, quam in singulis aliis generalibus Studiis, in quibus voluerint, legere, vel docere, statutis, & consuetudinibus quibuscumque contrariis Apostolica, vel quacumque firmitate vallatis, nequaquam obstantibus, plenam & liberam habeant facultatem.

§. 7. Nulli ergo omnino hominum liceat

hanc paginam, nostrae constitutionis, & ordinationis infringere &c.

Datum Romae apud S. Petrum, quarto Nonas Martii, Pontificatus nostri Anno Secundo.

Dat. die 4. Martii 1391. An. II.

V.

Exemptio Fratrum Ordinis Cartusianorum, a Jurisdictione visitatione & correctione, Episcoporum, & aliorum omnium. Bonifacius Episcopus Servus Servorum Dei. Dilectis filiis Priori Generali, & Universis Fratribus Ordinis Cartusianensis, tam praesentibus, quam futuris. Salutem & Apostolicam Benedictionem.

Proemium.

Acrosancta Romana Ecclesia mater cunctorum fidelium & magistra in agro virtutum vestri Ordinis, cui Altissimus benedixit, & in decore sanctae religionis, sub qua mundanis abjectis illecebris devotum ac sedulum exhibetis Domino famulatum, exultat, & jubilat, praesertim dum prospicit, quod vos ad alta virtutum gradibus per exercitium bonorum operum, & praecleara sanctitatis merita procedentes, trahitis ad divinum Majestatis obsequium alios per exempla, vitam ducendo piissimam, & frequenter divinis laudibus, ex quibus divina gloria Majestatis attollitur, devotissime insistendo, & huic mundo mortui, ac Domino nostro Jesu Christo, qui est vita, viventes, pro universali salute fidelium ad Dominum preces funditis incessanter, propter quae eundem vestrum Ordinem, quem erga nos & praedictam Ecclesiam devotionis claritate praeferre conspicimus, infra claustra nostri pectoris paternis affectibus contemplantes, circa bonum statum ipsius Ordinis, ferventibus studiis vigilamus; & ut Deo propitio idem Ordo protegatur a noxiis, & salubria semper suscipiat incrementa, personaeque ipsius pacis & tranquillitatis affluant ubertate, ab omni perturbatione securae, & oppressionibus indebitis praeserventur illaese, Ordinem ipsum praerogativa Apostolicae libertatis & exemptionis praesidio communitus.

Fratrum petitio.

§. 1. Sane petitio pro parte vestra nobis nuper exhibita continebat, quod licet praedictus Ordo vester cum omnibus Monasteriis, Prioratibus, domibus & locis ejusdem atque personis degentibus in eisdem ab olim reputatus fuerit, & adhuc etiam communiter reputetur fore a jurisdictione quorumlibet Ordinariorum Judicium exemptus, & soli Sedi Apostolicae immediate subiectus, tamen nonnulli locorum Ordinarii cupientes vestra, & dicti Ordinis privilegia, & libertates infringere, & alias diversis ex causis vos inquietare, & multipliciter molestare, & personas ejusdem Ordinis ad forum suum trahere, & alias vexare praesumunt, propter quae nonnunquam vos a contemplatione, & quiete vestra contra religionis vestrae statum retrahi, & secularibus negociis implicari oportet. Quare pro parte vestra nobis hui-

Datum Romae apud Sanctum Petrum, decimo septimo Kal. Aprilis Pontificatus nostri anno Secundo.

Dat. die 16. Martii 1391. An. II.

V I.

Confirmatio constitutionum a Friderico Secundo, et Carolo Quarto Imperatoribus, pro immunitate, libertateque, et jurisdictione Ecclesiastica editarum.

Bonifacius Episcopus Servus Servorum Dei, Venerabilibus Fratribus Mindenensi, & Verdenensi Episcopis, & dilecto filio Decano Ecclesiae Mindenensis, Salutem, & Apostolicam Benedictionem.

Exordium.

Justis & honestis supplicum votis libenter annuimus, illaque favoribus prosequimur opportunis.

§. 1. Dudum siquidem Honorius Papa III. praedecessor noster attente considerans, quod clare memoriae Fridericus Secundus Imperator Anglus ad laudem Romanae Ecclesiae, & sacri decus Imperii, &c.

Cetera leguntur in Constitutione XLVIII. Honorii III. Tom. III. Pars I. pag. 217.

§. 2. Diciturque praedecessor noster constitutionem ipsam de consilio etiam fratrum suorum S.R.E. Cardinalium, qui tunc erant, auctoritate Apostolica confirmando approbavit, & ipsam mandavit inviolabiliter observari, necnon statuarios, & scriptores, ac violatores praedictos, excommunicatos auctoritate Apostolica praedicta publice nunciari.

§. 3. Et deinde ad audientiam dictae memoriae Caroli Quarti, etiam Romani Imperatoris, &c.

Omittitur narratio hujus const. Carol. IV. quia per excessum ponitur hic in fine.

§. 4. Cum autem sicut exhibita nobis bis nuper pro parte dilectorum filiorum SS. Blasii intra, & Cyriaci extra muros Ecclesiarum Decanorum, & Canonicorum & personarum, ac totius Cleri Brunsvicensis, Hildensemensis, Halalaustratensis Diocesis, petitio continebat, quod quorundam laicorum, & dominorum temporalium hujusmodi Civitatum, & Diocesis praedictarum, & in locis circumvicinis malitia inolevit, quod hujusmodi Imperiales constitutiones, & sanctiones transgredi non vererentur, & Ecclesiasticas libertates violare praesumunt, pro parte eorundem dominorum Decanorum, Canonicorum, & personarum praedictarum, fuit nobis supplicatum, ut eis super praemissis de opportuno remedio providere de benignitate Apostolica dignamur.

Constitutiones a Friderico II. laesae confirmavit Honorius III.

Causa harum legum confirmandarum.

Barundem demandata exequutio.

§. 5. Nos igitur vestigiis praefati Honorii Papae praedecessoris nostri inhaerentes, hujusmodi supplicationibus inclinati, Discretionis vestrae per Apostolica scripta mandamus, quatenus vos, vel duo, aut unus vestrum per vos, seu alium, vel alios, constitutiones praedictas in praefatis Civitatibus, &

humiliter supplicatum, ut ad evitandum cujuslibet molestiae & inquietationis materiam, & gravamina, quae contra hujusmodi exemptionis libertatem possent vobis inferri; & ut tollatur quolibet contra vos occasio malignandi, vos & eundem vestrum Ordinem, cum omnibus Monasteriis, Prioratibus, domibus, ac locis ejusdem, pro incremento vestri status, & pro pace & tranquillitate personarum degentium in eisdem, de novo plenarie eximere de speciali gratia dignemur.

Exemptio de qua in rubrica.

Hic ordo cum suis Monasteriis sub speciali Sede Apostolicae protectione.

Cap. 1. de Privilegiis in 6. & ceteris contrariis derogatur. Attende tamen quae statuerit. Concil. Trident. Sess. 7. c. 14.

Clausula.

§. 2. Nos igitur huiusmodi supplicationibus inclinati, vos & praedictum Ordinem vestrum cum omnibus, & singulis Monasteriis, Prioratibus, domibus, & locis ejusdem, quae nunc habetis, & in posterum vos habere contigerit, et cum personis degentibus in eisdem praesentibus, et futuris, ab omni ordinaria jurisdictione, dominio, visitatione, ac potestate qualibet omnium, et singulorum Patriarcharum, Archiepiscoporum, Episcoporum, et aliorum quorumlibet Judicium ordinariorum, de specialis dono gratiae de novo prorsus eximimus, et totaliter liberamus, illaque in jus, et proprietatem Beati Petri ac Sedis Apostolicae, ac sub eorum, et nostra speciali, et immediata protectione praesentium tenore suscipimus. De cetero Ordinem, Monasteria, Prioratus, domos, et loca et personas hujusmodi, soli, et immediate Sedi praedictae fore subiecta; Et quod locorum Ordinarii, seu Diocesani, vel alia quaevis persona, in vos, seu Monasteria, Prioratus, domos, aut loca, vel personas praefata utpote prorsus exempta, non possint auctoritate ordinaria excommunicationis, suspensionis, aut interdicti sententias promulgare, vel alias etiam ratione delicti, vel contractus, aut rei, de qua agatur, ubicumque committatur delictum, in eatur contractus, vel res ipsa consistat, jurisdictionem aliquam exercere.

§. 3. Felicitis recordationis Innocentii Papae Quarti praedecessoris nostri circa exemptos edita, quae incipit Volentes, et aliis constitutionibus Apostolicis in contrarium editis, non obstantibus quibuscumque. Nos enim omnes excommunicationis, suspensionis, et interdicti sententias, et quoscumque processus, quasvis poenas, et sententias continentes, quas et quos adversus vos, et Monasteria, Prioratus, domos, vel loca, aut personas hujusmodi, contra tenorem et formam exemptionis hujusmodi, quomodolibet promulgari et haberi contigerit, irritos decernimus, et inanes, ac nullius existere firmitatis. Per exemptionem autem, et libertatem hujusmodi, et alia supradicta libertatibus, privilegiis, et immunitatibus, vel aliis iuribus vestris, et praedicti Ordinis, ac Monasteriorum, Prioratuum, et domorum atque locorum praedictorum, nullum intendimus praedictum generari. Quinimo volumus, quod illa in sua plena remaneant firmitate.

§. 4. Nulli ergo omnino hominum liceat hanc paginam nostrae constitutionis, et ordinationis infringere &c.

Bull. Rom. Tom. III. Pars II.

Ccc Dicc

Dioecibus, & in aliis locis circumvicinis, ubi, & quando expedierit auctoritate nostra faciatis inviolabiliter observari, transgressores, seu violatores, & contemptores, ac sacrilegos predictos, necnon contraditores quoslibet & rebelles per censuram Ecclesiasticam appellatione postposita compefcendo. Invocato ad hoc si opus fuerit auxilio brachii secularis, non obstante constitutione, quod interdicti, suspendi, vel excommunicari non possint per literas Apostolicas non facientes plenam, & expressam, ac de verbo ad verbum de indulto hujusmodi mentionem. Nulli ergo hominum liceat &c.

Datum Romae 6. Kal. Junii Pontificatus nostri anno Secundo.

Sequitur Constitutio Caroli IV.

Carolus Quartus Divina favente Clementia, Romanorum Imperator semper Augustus, & Bohemae Rex &c. Ad perpetuam rei memoriam.

Proemium.

Est Imperialis benignitatis clementia quorumlibet devotorum fidelium, quos Sacrum Romanum astitit Imperium, ex officii debito teneatur necessitatibus, & injustis oppressionibus consulere, & de opportunis remediis providere; ad illos tamen maxime dirigitur nostrae mentis affectio, quos indebite pati cognoscimus, quorumque oppressionibus status ecclesiasticae libertatis, quam semper nostris temporibus augeri volumus, in nihilum redigitur, & minus debite praegravatur.

Edicta Receptorum Civitatum statuta contra libertatem Ecclesiasticam.

§. 1. Sane ad Imperialis Majestatis audentiam pro parte honorabilium Praepositi, Decani, & aliorum Praelatorum, & Capituli Magdeburgensis, Maguntinensis, & Colonienfis Ecclesiarum devotorum nostrorum dilectorum per insinuationem querulosam suppliciter fuit deductum, quod seculares quidam in potestatibus, & officiis publicis constituti, videlicet Duces, Comites, & Barones, & alii domini temporales, necnon Consules civitatum, oppidorum, villarum, & locorum Rectores dictarum Magdeburgensis, Maguntinensis, & Colonienfis, provinciarum Dei nomine postposito, Statuta singularia & iniquas ordinationes motu proprio, & de facto contra personas Ecclesiasticas, Ecclesiarum libertates, & privilegia condiderunt, eisque publice, & de facto insistere praesumpserunt contra legitimas, Civiles, & Canonicas functiones, utputa, quod nulla bona temporalia in potestatem Ecclesiasticam transferantur, neque Clerici in sacris constituti ad agendum, & testificandum in civilibus, & maxime in piis causis aliquatenus admittantur, quodque excommunicati laici, & publice denunciati, in civili foro minime repellantur. Item praefati domini temporales, Consules, & Rectores per seculares potestatem, res, & bona Clericorum occupant, & arrestant, oblationes fidelium diminuunt, & refringunt, exactiones, & tallias indebite de bo-

nis Ecclesiae, & redditibus exigunt, & extorquent; possessiones Ecclesiae, & personarum earum devastant incendiis, & rapinis. Contractus inter Clericos, & laicos factos legitimos ad libros civitatum, villarum, & locorum recusant inscribere, & sigillare donata & legata ad fabricas, & Ecclesiarum structuras contra Praelatorum voluntatem, & aliorum, quorum interest, praesumunt usurpare contra iustitiam, in fraudem & odium Clericorum, de rebus & bonis etiam Clericorum, quas non causa negotiationis, sed pro usibus propriis per terras ducunt, seu duci faciunt, teloneum exigunt, & recipere non verentur. Et confugientes ad Ecclesias, & Coemeteria inde extrahere contra sanctiones Imperiales praesumunt.

§. 2. Quae omnia, & quaelibet ab inde secuta, cum per sacras, & Civiles, & Canonicas functiones expresse reprobata sint, & in fraudem Ecclesiasticae libertatis de facto praesumpta, de Principum, Ducum, Comitum, Baronum fideliumque nostrorum consilio, & certa scientia, auctoritate Imperiali cassamus, irritamus, & annullamus, cassaque & irrita, & nullius esse momenti penitus declaramus, & expresse pronunciamus. Praecipientes sub indignatione Imperialis banni universis, et singulis, dictarum Magdeburgensis, Maguntinensis, et Colonienfis provinciarum, et locorum vicinorum, Principibus et dominis temporalibus, Consulibus, et potestatibus, et in officiis publicis constitutis, quatenus mox visis, et intellectis praesentibus, dicta ipsorum statuta, et ordinationes sicut in prejudicium Ecclesiasticae libertatis edita sunt, omnino revocent, et luce tollant. Quodque secundum ea non judicent amplius, nec sententias dicent, aut extra iudicium quomodolibet pro se, et contra ecclesiasticam libertatem potiantur. Item pronunciamus, et declaramus Imperiali auctoritate, quod quicumque laicus cuiuscumque status, vel conditionis existat ausu sacrilego, et proprio temeritatis audacia sacerdotem, vel Clericum secularem, vel religiosum diffidaverit, vel captivaverit, proscripterit, spoliaverit, occiderit, mutilaverit, aut in carcere detinuerit, aut huiusmodi maleficia perpetrantes scienter receptaverit, vel favorem in his eis praestiterit, praeter poenas a sacris Imperialibus, et Canonicis sanctionibus eis inflictas, sint ipso facto infames, et omni honore privati, nec ad placita, vel Concilia Nobilium admitti quovis modo possint.

§. 3. Volumus etiam, hortamur, et requirimus ipsos Praelatos Ecclesiasticos, ut hanc nostram legem, et constitutionem in Synodis, et Ecclesiis publicari procurent, et requisiti poenarum, et sententiarum executiones denuncient, ne in praemissis excedentes per simulatam ignorantiam suas malitias valeant excusare.

§. 4. Nulli ergo hominum omnino liceat hanc nostrae cassationis, et immutationis, seu pronunciationis, denunciationis, et declarationis paginam ausu temerario infringere &c. Da-

Irrita.

Et iuxta ea iudicare lites prohibet.

Sequiturque poenas contra Ecclesiasticos molestantes.

Hanc constitutionem publicari mandata.

Clausula.

Data Tangerudem, Anno Domini, Millesimo, Tricesimo, Septuagesimo septimo, Indictione quintadecima. Quinto Kal. Julii. Regnorum nostrorum anno Trigesimo Imperii vero 23.

VII.

Canonizatio S. Brigittae, de Regno Suetiae, cum festivitatis institutione, pro die 23. Mensis Julii, indulgentiarumque largitione pro visitantibus eius sepulchrum.

Bonifacius Episcopus, Servus Servorum Dei, Venerabilibus fratribus Patriarchis, Archiepiscopis, Episcopis, ac dilectis filiis electis, & Patriarchalium, Metropolitanarum, & Cathedralium Ecclesiarum Capitulis, ubilibet constitutis. Salutem, et Apostolicam Benedictionem.

Proemium.

Redemptionis beneficii.

Ab origine Mundi, post primi parentis lapsum, cum eam ob rem universum genus humanum aeternae morti teneretur obnoxium, cunctipotens, et misericors Deus ex alto prospiciens, ne in totum perderet hominem quem creaverat, sed suae divinitatis faceret esse participem, cum primos ex spiramine sancti Spiritus afflatos Prophetas, adventus Filii sui in carnem, sub typicis enigmatibus, ac divinis revelationibus nuncios praemisisset, eundem unicum Filium suum ante saecula genitum, adveniente plenitudine temporis, in uterum praeclectae Virginis matris, quae imperferatibili sancti Spiritus obumbratione, Angelo nunciante concepit, de proprio sinu transmissit, qui ex eadem Virgine natus, et progressus in tempus, cepit facere, et docere, omnibusque monstrare, qualiter sacri baptismi fonte renatis de aeterna morte vitae pateret ad vitam, et coadunatis Discipulis, ne quis fidelis huius transitoriae, et fugitivae vitae molestias, vel tadia, seu temporalis acerbae necis poenas, pro aeternae adeptione vitae perhorreret, sese hostiam immaculatam, consummato debito cursu in ara crucis morte cruenta obtulit Deo Patri, et militantem Ecclesiam suo pretioso sanguine fundavit, consecravit, et eternaliter stabilivit.

Data B. Petro Universalis Ecclesiae cura.

Diversa dona caelestia fidelibus data.

§. 1. Tandem vero de mundo transiturus ad Patrem, Principi Apostolorum caelesti clavifero, in suam suorumque successorum summorum Pontificum personas, collatis clavibus, ligandi videlicet, et solvendi tradita potestate, supremum Pontificum specialem curam sui gregis, et regimen universale commisit, pollicitus nihilominus Ecclesiam in aeternum se non deserturum eamdem.

§. 2. Ad cuius uberem utilitatem diviones gratiarum, per Spiritum sanctum tribuit, suis fidelibus. Nam secundum Apostolum, Unicusque datur manifestatio spiritus Bull. Rom. Tom. III. Pars II.

ad utilitatem. Alii quidem per Spiritum datur sermo sapientiae. Alii sermo scientiae, secundum eundem spiritum. Alii fides, in eodem spiritu. Alii gratia sanctorum, in uno spiritu. Alii operatio virtutum. Alii prophetia. Alii discretio spirituum. Alii genera linguarum. Alii interpretatio sermonum. Haec autem omnia operatur unus atque idem Spiritus dividens singulis prout vult. Quamque militantem Ecclesiam Pater luminum sustulit in eodem Spiritu Sancto structura admirabili preciosorum lapidum, mira varietate decoram, ipso summo angulari lapide Christo Jesu, quos elegit ante mundi constitutionem, conformes fieri imaginis eiusdem Filii sui, ut sit ipse primogenitus in multis fratribus, in quo eos gratificavit, donans charismata meliora, qui suo exemplo viam ostenderent excellentiorem.

§. 3. Hinc igitur Apostoli Sancti prodire per universum orbem, genus humanum, quod sub peccati iugo tenebatur, ad vitam, & salutem excitantes, & cum firmissima constantia praedicantes verbum Dei, ut in omnem terram exiret sonus eorum, & in fines orbis terrae verba eorum.

§. 4. Splendidi quoque Martyres fidei lorica induti, & inconculsa stabilitatis baltheo succincti, laverunt stolas suas in sanguine innocentis agni, & imitati candidato exercitu Christum Jesum, ad structuram supernae Hierusalem, hoc est triumphantis Ecclesiae, cum gloriosa victoria palmas gestantes in manibus, sese vivos lapides addiderunt, exemplum venerabile, & aeternam dignamque memoriam militanti Ecclesiae relinquentes.

§. 5. Progressi sunt, & Doctores lucidissimi, qui pseudochristianis, falsisque prophetis, superstitiosis, & variis opinionibus in vera fide Catholica adducere, ipsamque fidem subvertere satagentibus, se opposentes, talium confutatis erroribus, miro eloquio, solidis, ac rectis sententiis operante Sancto Spiritu ipsam fidem, & militantem Ecclesiam illustrarunt, quibus eadem Ecclesia communita progreditur, quasi auro confurgens, pulchra ut luna, electa ut sol, terribilis ut castrorum acies ordinata.

§. 6. Sequuntur & limpidi confessores ornatissimi, & virtutibus corruscantes, Domino rationem de talentis creditis repositi, cum se assidua, & vigili sanctarum operationum exercuerunt mercatura, utpote fideles, & boni servi, multiplicatum de suis laboribus fructum afferunt, ac donum reponunt in arcam.

§. 7. Etiam Anachoretarum, & solitudinis acerrimi sectatores, blandientis & captiosi, sed venenosi mundi vana spectacula fugientes, ut securi ad patriam pervenirent, latibula petierunt, & antris abditis, parvo & rudi victu scaturientis aquae, & levi potu, carnem propriam macerantes, & Sathanae stimulos reprimentes, paliastro, vel tegmini hirto amicti, ut plurimum nudis pedibus, & squalida humo, aut stramineo cubili fessa membra somno foventes, in sacra-

Diffusum per orbem ab Apostolis Evangelium.

Confirmata a Martyribus proprio sanguine fides.

Illustrata veritas a Doctores.

Preposita virtutum exemplum a Confessoribus.

Repressa pernitentis ab Anachoretis anastasis.

contemplatione, & supernæ majestatis laude vacantes, demum ex hac lacrymarum valle, & miseriarum acervo, ad Dei præsentiam evocati, immarcescibilibus deliciis potiuntur.

A Virginibus servatus pu-
gicandor.

§. 8. Adfunt & Virgines nitidæ mundo corpore, & corde sincero, mentem sanctam spontaneam, & oleum secum suis deferentes in vasis, venienti sponso obviam exeunt, eique desponsantur, qui est præ filiis hominum speciosus.

A Viduis, aliisque ma-
gnificatis bo-
nis operibus
Deus.

§. 9. Devotæ autem, & continentis Viduæ, & aliæ sexus utriusque personæ, piis sanctisque operibus semper intentæ, & se ante Dei tribunal cum plenis manipulis repræsentant, & cum sanctis Angelis canunt gloriam in altissimis Deo, & in terra pacem bonæ voluntates hominibus deprecantur. Hac omnia profecto ille idem spiritus de quo supra, operatur ministerio multiformiter admirando. Et secundum sanctam promissionem Christus Jesus hanc vineam suam militantem Ecclesiam, post ejus admirabilem Ascensionem, talibus cultoribus, & cultricibus, usque in diem hodiernum visitavit, fovit, defendit, firmavit, iuvit, & auxit, & per sui gratiam sic in futurum faciet temporibus successivis.

Inter hæc B.
Brigitta.

§. 10. Novissimis vero diebus, ut etiam ab aquilone aliqui boni esset, ille celestis agricola eandem vineam suo de more visitans, mulierem fortem procul, & de ultimis finibus, suum secum precium deferentem ad huiusmodi vineæ culturam adduxit, beatam scilicet viduam Brigittam quam vulgares Brigidam appellant, tam sacro superius descripto cœtui merito sociandam, seu verius sociatam. Cujus, propter quod presentem operam nobis damus, ut originem, vitam, mores, & merita, necnon miracula, quæ in præmium sanctitatis ejus benedictus Deus mundo monstrare dignatus est, ne de tam celebri muliere ætas præfens immaneat ignara, & surda posteritas famam ingrati accusare, vel prætereunda silentio excerpimus, vestraque charitati harum serie volumus intimari.

Ex Sveciæ re-
gum stirpe.

§. 11. Hæc nempe mulier gloriosa ex patre Birghero, & matre Sighride conjugibus de nobilissima regia stirpe Catholicorum Sveciæ Regum procedentibus, nec minus fide orthodoxa, & animi constantia, ac virtutibus, quam nobilitate claris duxit originem.

Mater præ-
gnis a naufragio
liberata.

§. 12. Quæ quidem mater dum eam gestaret in utero, maris in quodam sinu passa naufragium, cum multis promiscui sexus in eodem naufragio procella absorbuisset, sana pervenit in litus, & nocte sequenti in visione addidit sibi persona admirando vestitu resurgens, & ne viduæ tam venerandæ sine prænuncio foret adventus, dixit, salvata es propter bonum, quod habes in utero. Ideo nutri illud cum charitate Dei, quia tibi a Deo datum est.

§. 13. Cumque puella Brigitta de genitricis alvo in mundum recenter fuisset edu-

cta, sacerdos parochialis in Ecclesia propinqua approbata vitæ, & ætatis periclitata, dum nocte orationi vacaret, nubem lucidam, & in medio nubis, Virginem sedentem vidit, librum habentem in manu, sibi- que dicentem, nata est Birghero quadam filia, cujus vox per mundum admirabilis audietur.

Ejus sanctitas
præannunciata.

§. 14. Nata ergo puella usque ad finem triennii quasi elinguis visa est, sed mox contra naturalem decursum non balbutiendõ infantium more fari, gestientiumque audierint, sed completa, & formata verba de auditis per eam loquebatur, & visis.

Infans erudi-
te loquitur.

§. 15. Procedens vero in annis, pueritiam mira devotione transegit, orationibus videlicet, ac jejuniis, & alias nunquam a bonis operibus otiosa.

Puella oratio-
nibus vacat.

§. 16. Tandem licet in statu virginali servire Domino totis desideriis affectaret, tamen per parentes compulsa quondam Vulsoni de Ulphasum Principi Nericia, nobilissimo quippe & Christianissimo juveni in matrimonium desponsatur.

Nubet.

§. 17. Et cum instimul convenire deberent, quamquam idonei essent ad viriles amplexus, maritus videlicet in decimo octavo, & sponsa in tertio decimo anno constituti, communi tamen voluntate Thobiam juniorem, & sacram Raguellis imitati, annum continuum & ultra a concubitu abstinerunt, Deum humiliter deprecantes, ut si conjungi foret expediens in commixtione non peccarent, & Deus illis talem prolem concederet, quæ ad servitium ejus esset. Simul postea convenerunt in timore, ac tremore, non libidini, sed posteritati vacantes. Cum interim devota mulier nec jejunia, nec orationes, nec alia pia, & solita opera præteriret.

In conjugali
statu bonis va-
cat operibus.

§. 18. Et cum semper B. Virgini præcipue devota foret, ac tempore procedente, pene partu periclitaretur, & obstetrices, ac mulieres adstantes de vita illius desperarent, visa est quædam imperiosa, sed incognita mulier, albis sericis induta vestibus intrare cubile, & assistere fratri, & singula jacentis membra pertractare, mox cum talis mulier disparuisset, eadem puerpera, sine dolore partu integro exonerata remansit.

In partu pe-
riclitans B.
Virgini præ-
sidium expe-
rietur.

§. 19. Et cum etiam dicti jugales adhuc juvenes & recentes, maritus felicis uxoris sanctis monitionibus persuasus, cor enim viri spoliis non indigens; consensum in ea, reddidit ei bonum & non malum, omnibus diebus vitæ suæ, ipsaque mulier indixerunt sibi sponte invicem, & perpetuam continentiam servaverunt.

Hinc servat
continentiam.

§. 20. Et nihilominus conjuges devoti in Dei timore, & amore proximi semper ferventiores, limina B. Jacobi Apostoli in Compofella, communi voto peregre visitarunt.

Cum marito
B. Jacobi
Compofel-
lan. limina
visitat.

§. 21. Et ad propria reversi cum deliberasent, ut liberius devotioni vacare possent, pro sexus diversitate diversâ ingredi monasteria, dictus princeps in tali deliberatione quievit in Domino.

De vita Mo-
nastica cogi-
tat.

§. 22. San-

In certam
sanctam pere-
grinam proficere
vit.

§. 22. Sancta autem vidua, quæ ab ineuntis ætatis principio Deo dicata fuerat, ut jejuniis & orationibus indefesse vacaret, soluto conjugio, & sui juris effecta, quasi navis infitoris de longe portans panem suum a Spiritu Sancto præmonita, egrediens de terra & cognatione sua, ad Almam Urbem, ac Hierosolymam deinde perrexit, & loca singula, in quibus Dominus noster Jesus Christus annuntiatus, natus, educatus, baptizatus, conversatus, mirabilia operatus, illusus, crucifixus, & sepultus fuit, & ad cælos ascendit, insigni devotione, & veneranda conspexit. Ad urbem quoque regressa, cum antea sive in Galliis, sive in Hispania, sive in Italia, sive in aliis cismarinis, aut ultramarinis partibus Sanctorum, ac Sanctarum corpora, seu memorandæ reliquæ quiescerent, pauca admodum absque personali visitatione dictæ sanctæ Viduæ fuissent prætermissa, in eadem Urbe reliquum vitæ peregit.

Cilicis car-
nem domat.

§. 23. Sed post mariti mortem, ob reverentiam sanctæ Trinitatis, ad nudam carnem quamdam chordam de canapo cum plerisque nodis detulit stricte ligatam, & similiter circa singulas tybias subtus genua singulas chordas similiter connodatas, etiam tempore infirmitatis, nec pannis lineis præterquam in capite, ut veste hispida circa carnem, superius vero non secundum personæ conditionem, sed multum humiles, & abiectas.

Jejunis, aliis-
que corporis
macerationibus
incumbit.

§. 24. Et non solum eas, quas sancta mater jubet Ecclesia, vigiliis, seu jejunia observabat, sed alia multa superaddebat, ut etiam ultra Ecclesiæ mandatum quater in hebdomada jejunaret, & similiter quater in hebdomada conjuge nondum vita functo, & post obitum ejus continue usque ad paucos annos aut suum felicem transitum, solitis pannis induta, super tapeto, absque paleis, culcitra, vel similibus, ad terram vel pavimentum posito corpus ab orationibus, abstinentiis: ac divino labore festum, tenui & brevi somno recreabat. Singulis sextis feriis ob memoriam Sacratissimæ Passionis Domini Nostri JESU CHRISTI pane dumtaxat & aqua contenta jejunium non omisit, cum etiam multos alios dies, ob diversorum Sanctorum reverentiam simili abstinentia pertransiret, & sine jejuniis abstineret, sive aliter discumberet, cum sobriissima foret, de mensa surgebat non saturata, sed refecta: eidem quoque sextis feriis de candelis cereis accensis, stillas candentes & ignitas eliquabat super nudam carnem, ita ut adustæ cicatrices continuè remanerent, & gentianam amarissimam herbam, seu radicem ejus retinebat in ore.

Romæ Eccle-
siæ quotidie
vigilat.

§. 25. Romæ insuper degens non rigorem frigoris, non æstivos calores, non impedimenta vitæ lautæ, non pluviarum, aut nivium, seu grandinum asperitates curans, stationes per Ecclesiam ordinatas, variasque alias sanctas Ecclesias, licet eques pro suis facultatibus ire potuisset, tamen supra extenuati corporis vires enitens, peditans visitavit quacumque die. Tot namque longis genulexionibus usâ fuit, ut genua ejus ri-

gerent in duritiam, ut ita dixerimus camelorum.

Humilitatem,
apprimis colis.

§. 26. Admirabilis, & spectatæ humilitatis extitit, ita ut nonnumquam cum pauperibus peregrinis incognita, simul sedens, apud Monasterium Sancti Laurentii in Palisperna de Urbe, Ordinis Sanctæ Claræ, elemosynam reciperet, & oscularetur cum gratiarum actione, & frequenter propriis manibus, & ob Dei reverentiam, reparabat pauperum vestimenta.

Suis obediens
Prælati.

§. 27. Tenacem obedientiam Prælati, & suis Superioribus, & confessoribus observabat, adeo quod absque saltem confessoris licentia, poene oculos attollere non præsumeret.

Sedula in quo-
dianis Con-
fessionibus.

§. 28. Et superstiti marito cum singulis sextis feriis confessa fuisset, post ejus transitum, veram confessionem semel saltem in die cum magna contritione studuit iterare, tam amare levia, sicut alii gravissima deplorans, & nihil de suis verbis, moribus, cogitationibus, & actibus præteriens indiscussum.

Predicationibus
intenta.

§. 29. Verbi Dei prædicationibus, quas viri probati facerent, assidua aderat, & intenta.

Singulis do-
minicis &c.
Eucharistiam
sumit.

§. 30. Singulis quoque diebus Dominicis & solemnibus, cum devotione, & lacrymis sumplit venerabile Christi Corporis Sacramentum.

Liberalis ver-
ga pauperes.

§. 31. Considerans femitas domus suæ, ne panes comederet otiosa, manus suas aperuit inopibus, & palmas suas extendit ad pauperes, inexhauste enim charitatis officia erga egentes, infirmas, & abiectas personas ob Dei reverentiam exercuit indefesse.

Eis infervit
discumbentibus.

§. 32. Nam cum etiam adhuc maritus superesset, die qualibet duodecim pauperes consuevit propria in domo cibare, illis inferviens, & necessaria ministrans; Et quintis feriis memor cœnæ Domini propriis manibus lavit pedes eorum.

Benigna in In-
firmis, & mi-
sericors.

§. 33. De propria quoque facultate reparavit in partibus suæ originis, multa hospitalia desolata, & pauperes, & infirmos ibi degentes pia benigna, misericors, & sedula ministratrix cum summa pietate visitavit. Ulcera eorum absque horrore, vel fastidio atrectavit, lavit, circumligavit, & fovit.

Monasterium
Monialium, &
Domum Fra-
trum S. Sal-
vatoris con-
stituit.

§. 34. In loco etiam de Vvatzeno Lyn-
copenensis diocesis de suis facultatibus unum venerabile monasterium canonicè construi fecit, pro sexaginta monialibus sub clausura viventibus, & viginti quinque fratribus Ordinis S. Augustini, S. Salvatoris nuncupati, qui tam moniales, quam fratres certas constitutiones per ipsam Beatam Viduam editas, & postea per Sedem Apostolicam approbatas observare tenentur, sufficienti dote nihilominus assignata.

Fortis in ad-
versis, & pa-
tens.

§. 35. Admirabilis patientia viguit in ea, ut infirmitates proprii corporis, injurias illatas, mariti, & Caroli filii mortem, & adversa reliqua toleraret patientissime, sine murmure, sine querela, semper in cunctis cum humilitate summissima Dominum benedicens.

Justitiæ amâ-
tiam

§. 36. In fide semper constantior, præstantior spe, vera charitate ardentior; justitiam

Rerum inanium contemptrix.

Prudens.

Revelationum scribit volumina.

Mortem suam prænunciat.

Romæ piæ moritur.

Maxima populi frequentia eius tumulationem differt.

Mulierem ab accubitu mali spiritus liberat.

tiam summe dilexit & æquitatem. §. 37. Stimulos carnis, & varias illecebras, pravitatem & arrogantiam, pompam, & inanem gloriam magnanima curiositate contempnit.

§. 38. De singulari continentia, & modestia sua satis est superius recitatum. Sed quis inveniretur illa prudentior, cum optima discretione ab ætate primæva, usque ad horam ultimam, quantum sinebat humana fragilitas, cuncta secernens, non dixit bonum malum, neque malum bonum; nec posuit lucem tenebras, nec tenebras ipsam lucem.

§. 39. Quibus quidem sanctis & absque intermissione continuatis operibus, hæc generosa Vidua per gratiam sancti Spiritus promeruit, multis eorum cogitationes, & affectiones intimas, & gesta secretissima propagare, & visiones, ac revelationes varias videre, & audire, ac spiritu prophetico multa prædicere, quorum nonnulla effectu completa fuerunt, prout hæc & alia in ejus revelationum volumine, plenissime describuntur.

§. 40. Quinta vero præcedente die pronuntiavit suæ vitæ finem adesse.

§. 41. Et cum fuisset annus septuagesimum supergressa, adveniente jam termino prænunciato, vocata familia, quæ fieri oporteret edixit, ac demum Birghero filio, & Catherina filia tunc superstibus accersitis, & de multis commonitis, ut super omnia in Dei timore, & amore proximi, ac sanctis perseverarent operibus, ultima confessione debite facta, sumpto viatico, & extrema, unctioe delibata, cum usque ad flatum emissionem sua memoria integra perdurasset, dum Missa coram se celebraretur, post adoratum Corpus CHRISTI, oculis elevatis ad cælum, dicens: in manus tuas Domine, commendo spiritum meum, vocanti benemeritam animam reddidit Creatori.

§. 42. Ex templo de transitu hujus Viduæ veneranda magna fit fama per Urbem, concurrunt frequens populus cum summa devotione, ac reverentia sacrum videre corpus, Deum unanimiter glorificans & collaudans, ad Monasterium S. Laurentii supradictum, ubi se indicarat, funus in longe majori populi frequentia defertur, & præ nimia multitudine usque ad biduum apte non potuit sepeliri, quod tamen cum eximia Dei laude fuit humatum.

§. 43. Dum autem celebris hæc Vidua Neapoli degeret, Nolanensis quadam mulier Picciolella nomine, quæ violentum mali spiritus in humanam se imaginem transformantis patiebatur accubitu, cui nec fortium vigiliæ aut excubiæ obistere potuerant, ad Viduam sanctam accessisset, eam super tali materia & expediendi remedio consultura, mox vidua præcellens, & secreta mulieris prævidens, quæsiit a muliere, an secum aliquid arte magica compilatum, vel quid tale deferret, cum illa respondisset quod non, egregia vidua subiecit, Quære in capillis seu tricis tuis, & contrarium invenies. Confusa & recordata mulier, quod certum breve cum characteribus & incantamine

propriis habebat in crinibus, suum fuit errorem sponte fassa. Insignis autem vidua, injunxit, & suasit illi, ut devote confiteretur, & veraciter pœniteret, & communicaret, ac etiam jejunaret, quod & fecit; ac meritis & precibus memorata Viduæ, nunquam similem accubitu passâ fuit.

§. 44. Cum autem spectabilis hæc vidua de longa peregrinatione ad Ortonam Theatinæ dicec. terram, in qua Beatissimi Thomæ Apostoli reliquiarum pars magna servatur, vice secunda supervenisset, fuerat enim antea longe per visionem sibi revelatum, quod secunda vice sui adventus ad ipsam terram, devotum ejus desiderium impleverit. Et dum stans reliquias devotione solita visitaret, idem Apostolus devota Viduæ apprensus, dixit, Dabitur tibi diu desideratum, & mox nemine tangente vel alias impellente, de capsa reliquiarum quoddam frustulum, unius ossis dicti Apostoli sui sponte Viduæ expectantis profluit ad manus, quod illa cum gaudio ac devotione recipiens, summa veneratione servavit.

§. 45. Fuit quoque hæc admirabilis Vidua, dum orationi & contemplationi vacaret per plerasque devotas personas elevata a terra, per hominis mensuram, vel circiter, cum splendida & radiante facie, sæpe visa.

§. 46. Funus nondum erat traditum sepulture, cum mulier quædam Agnes de Contessa nomine, in Urbe commorans, quæ a nativitate guttur habebat grossissimum ac deforme, cum aliis venerandum currit ad funus, & cum propria zona manus sanctæ jaçentis Brigittæ cum devotione tangi fecisset, zonam eandem simili devotione circumduxit ad collum, & paulo post guttur detumuit, & ad conformitatem debitam divino miraculo fuit redactum.

§. 47. Verum Francisca de Sabellis dicti Monasterii S. Laurentii monialis, quæ biennio debilitatem & adversam stomachi valetudinem passa, fere semper lecto decubuerat infirma, & honorandæ Viduæ familiaris fuerat, dum adhuc insepultum corpus intra claustrum servaretur, cum gravi labore de lecto surrexit, tam longam infirmitatem patiens, & adiuta pervenit ad feretrum, & secum illic jacuit tota nocte, nec Deum desit cum devotione & instantia deprecari, quod meritis, & precibus Viduæ, cujus corpus aderat, tam molesta tamque diutina valetudine in tantum saltem alleviaretur, quod cum reliquis monialibus, divinis officiis interesset, & per claustrum cum expediret adiuta per neminem ire posset, & mane sancto reperit se circa proprii sanitatem corporis efficacius remedium, quam deprecata fuerat, impetrasse.

§. 48. Verum ut Deus benedictus hujus dilectæ Viduæ mundo magna merita demonstraret, contigit, ut Elsebisnara mulier dictæ Lincopensis dicec. cum infantulum mortuum peperisset, summo dolore plena, ac tandem ad se reversa, Deum prece humili exoraret, quod meritis Viduæ tantopere celebrandæ infantulus vitam susciperet, & emisso voto, quod cum infantulo, si ad vitam veniret, & ima-

Frustulum ossis B. Andree Ap. micæ recipit.

In ostium rapitur.

Tumidum mulieris guttur attenuatum.

Monialis infirma valetudini restituta.

Mortuus natus vitæ restitutus.

Miracula alia perpetrata.

Frustulum ossis B. Andree Ap. micæ recipit.

In ostium rapitur.

Tumidum mulieris guttur attenuatum.

Monialis infirma valetudini restituta.

Mortuus natus vitæ restitutus.

immagine cerea sepulchrum Viduæ sanctæ visitaret, ex templo infantulus calefcere, & palpitate cepit, vitamque plene suscepit. Mulier vero plena devotione atque gaudio, votum implevit emissum.

§. 49. Sed quid pluribus immoramur, cum Deus omnipotens hujus almæ Viduæ meritis, surdis aures aperuerit, mutis linguæ officium solverit, tremulis paraliticis soliditatem præberit, curvis erectionem, contractis, & invalidis liberum beneficium graviendi, cæcis visum, mulieribus partu periclitantibus liberationem, morbis alias incurabilibus sanitatem, naufragos, & aquis vehementibus laborantes perduxerit ad salutis portum? Et, si ea quæ Deus benedictus Viduæ spediçta meritis tam illa superstitite, quam post ejus resolutionem felicem, mirabilia præter, & super vires naturæ, fuit operatus, nec desinit operari, vellemus per singula recensere, Nos aliis diversis implicatos, longa valde in tali recitatione prolixitas detineret, possunt tamen fideles avidi talia gesta pernoscere, librum in quo fideliter annotantur perquirere curioso.

§. 50. Vota autem apud monasterium in Vuatzleno supradictum, ad quod venerabile corpus hujus benedictæ Viduæ translatum fuit, perfoluta, & appositæ imagines ac statuæ, magnum testimonium perhibent veritatis.

§. 51. Et quoniam per Sancti Spiritus operationem, hæc Vidua pervigil, per excellentia merita, in Dei Patris gloria collocata militantem propemodum illustrat Ecclesiam, Nosque gustamus, & videmus quia bona tuit, & est negotiatio ejus, & propterea in nocte supervenientis temporalis mortis ejus, virtutum & meritorum lucerna non debet extinguui, est enim non sub modio, sed super candelabrum posita, & per Domini universam domum inextinguibile lumen asserit, quin potius filii sanctæ matris Ecclesie surgant, & beatissimam prædicent, eique dent de fructu manuum suarum, laudentque eam in portis Matris Ecclesie opera ejus. Nos qui pro injuncto ministerii pastoralis officio, sumus sapientibus, & insipientibus debitores, per ea quæ tam de felicis recordationis Gregorii XI. & Urbani VI. Rom. Pontificum prædecessorum nostrorum, quam mandato nostro super his habita sunt, de veritate præmissorum per testes idoneos, & alias probationes legitimas, certius informati, eisque veris compertis, & pro parte carissimæ filie in Christo filia nostræ Margaritæ Reginæ Sveciæ illustris, ac Prælatorum, & Procerum Regni sui necnon dilectorum filiorum, Populi officialium Almæ Urbis, ac dilectarum in Christo filiarum S. Laurentii, & de Vuatzleno monasteriorum prædictorum Abbatissarum conventuum, sæpius & cum instantia requisiti, in nomine Domini, ut jam tandem Viduam ejus celeberrimam benedictes benedicamus, & super ea effloreat sanctificatio nostra, ad honorem Dei omnipotentis, Patris, & Filii, & Spiritus sancti, & ad exaltationem orthodoxæ fidei, & Christianæ religionis augmentum, necnon

ad sedationem schismatis, ac fidei, & Ecclesie unionem, auctoritate ipsius Dei omnipotentis, Patris & Filii & Spiritus sancti, ac Beatorum Apostolorum, Petri supradicti & Pauli, atque nostra, de fratrum nostrorum consilio, & assensu omnium Prælatorum in Romana Curia consistentium, decernimus, declaramus, definimus, pronunciamus, bonæ memoriæ Beatam Brigittam, alias Brigidam supra sæpius nominatam, Sanctam esse, & tamquam Sanctam ab universali Ecclesia venerari, ac Sanctorum Cathalogo adscribi debere, & ipsam nunc adscribimus de præsentibus.

§. 52. Statuentes ut ab universali Ecclesia anno quolibet, in die, qua illam post devictum triumphatumque mundum, in perpetuas æternitates præfens vita parturit, videlicet X. Kal. Augusti, festum ipsius, & officium sicut pro una sancta non virginis nec martyre, devote & solemniter celebretur.

§. 53. Et ut ad venerabile sepulchrum ipsius ardentius & assuetius Christi fidelium confluat multitudo, & ejusdem Sanctæ celebris colatur festivitas, & ejus nomen crebrius recolatur, auctoritate prædicta, omnibus vere pœnitentibus, & confessis, qui sepulchrum ejus hujusmodi apud ipsum Monasterium in Vuatzleno in ejusdem festi, necnon V. Kal. Junii, quo videlicet die hujusmodi corpus venerandum apud ipsum Monasterium translatum fuit, & sub ad præfens occurrentibus diebus devote visitaverint annuatim, singulis videlicet eorundem dierum diebus, quibus dictum sepulchrum visitaverint, ut præfertur, septem annos & totidem quadragenas de injunctis eis pœnitentiis misericorditer relaxamus.

§. 54. Quocirca universalitatem vestram monemus, requirimus, & hortamur attente, vobis nihilominus in virtute sanctæ obedientiæ, & ad æternorum præmiorum augmentum districtius injungentes: quatenus præfentes nostras literas Cleris & populis vestris, auctoritate nostra solemniter publicantes hujusmodi venerabilis Sanctæ festum, cum solemnitate debita celebretis & faciatis etiam celebrari; omnipotentem Deum, a quo sancta desideria, recta consilia, & justa sunt opera, totis cordis affectibus humiliter deprecantes, ut ejusdem sanctæ precibus & meritis exoratus, det servis suis, illam quam mundus dare non potest pacem, ut & corda nostra mandatis suis dedita, & hostium sublata formidine, tempora nostra sint sua protectione tranquilla, nobisque concedat, ut post peractum nostræ villicationis ministerium, una cum credito nobis grege, mereamur ad sempiterna gaudia pervenire.

Datum Romæ apud S. Petrum, Nonis Octobris, Pontificatus nostri Anno Secundo.

Ejus celebranda Festivitas.

Ejus sepulchrum visitantibus propositæ Indulgentiæ.

De publicatione hujus Constitutionis.

Die, die 7. Octob. 1391. An. II.